

vydán honební patent z 28. února 1786 (Kropatschkova sbírka Josefinských zákonů, svazek 11, strana 488; srov. Pražák: Spory o příslušnost, II, str. 295, pozn. 26). § 45 posl. odstavec honebního zákona pro Čechy z 1. června 1866 č. 49 z. z. však ustanovil, že, není-li ve smlouvě o pronajmutí myslivosti nebo v nějaké jiné úmluvě mezi stranami učiněné nic jiného ustanoveno, vyhledána budiž náhrada soudem smluvčím k tomu zřízeným. Podle § 46 jmenuje okresní úřad vrchní rozsudí smluvčích soudů vždy na tři léta napřed; podána-li žaloba o náhradu škody, vyzve vrchní rozsudí strany, aby si ve třech dnech zvolily po dvou důvěrnících, neučiní-li tak jedna nebo druhá strana, má vrchní rozsudí sám jmenovati scházející rozsudí; z nálezu smluvčího soudu není odvolání, nýbrž jen zrušovací stížnost, o níž rozhodují řádné soudy. Ustanovení právě uvedené nepozbylo své působnosti civilním řádem soudním (plemissimární usnesení bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 15. dubna 1902, Gl. U. n. ř. čís. 1847). Jiných předpisů o rozsudích honební zákon pro Čechy nemá. Mimo jmenování vrchního rozsudího nepřisluší tedy správnímu úřadu žádný vliv na složení a činnost smluvčího soudu; rozhodování o škodách způsobených zvěří jest vyňato z příslušnosti honebního úřadu a přikázáno zvláštnímu orgánu, kterým jest smluvčí soud (Hoetzel: Právní postavení členů honebního společenstva — studie z honebního zákona českého —, Právník 1904, str. 261 násl., Stehlíček: Honební zákon pro království České, str. 127, nález nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 1933 čís. 5819, Bohuslav čís. 10566). Na pořad práva náleží žaloba na vrchního rozsudího o náhradu škody proto, že vykonáváje svůj úřad, nešetřil předpisu uvedeného § 46 (srov. rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 17. ledna 1906, uveřejněné v Právníku 1906, str. 92). Správní úřady nemohou rozhodovati o náhradě útrat řízení před smluvčím soudem (uvedený nález nejvyššího správního soudu, Bohuslav čís. 10566). Opírá-li tedy žalobce svůj nárok o smlouvu, kterou žalovaný dobrovolně převzal na sebe funkci člena smluvčího soudu, jest i tato věc vyňata z příslušnosti úřadů správních, takže spadá do pravomoci řádných soudů. Poukazuje-li dovolací stěžovatel na rozhodnutí č. 16878 Sb. n. s., činí tak neprávem, poněvadž v onom případě nešlo o rozsudího ve smyslu § 46 honebního zákona Českého a mimo to ani v onom případě nebyla žaloba odmítnuta pro nepřípustnost pořadu práva.

Čís. 17293.

Námítky proti směnečnému platebnímu příkazu podle § 552 c. ř. s. lze opřít i o nedostatek formálních předpokladů pro jeho vydání. Je-li však podle výsledku jednání o námítkách zažalovaný nárok věcně důvodný, jest platební příkaz ponechat v platnosti, i když pro jeho vydání nebylo formálních předpokladů.

O námitce nedostatku formálních předpokladů pro vydání platebního příkazu nelze rozhodnouti napřed samostatným rozsudkem a pak teprve pokračovati v jednání o věcných námitkách.

(Rozh. ze dne 9. května 1939, R I 163/39.)

Srov. rozh. č. 10558, 12370 Sb. n. s.

Platebním příkazem prvního soudu bylo žalovaným Dr. Jaroslavu H-ovi, Vladimíru H-ovi a Bohuslavu H-ovi uloženo, aby zaplatili žalující bance rukou společnou a nedílnou částku 6,000.000 Kč do 14 dnů pod exekucí. Žaloba byla k návrhu žalující doručena Dr. P-ovi jako správci konkursní podstaty jmění žalovaných. Žalovaní podali proti tomuto platebnímu rozkazu v zákonné lhůtě námitky, při čemž za žalovaného Bohuslava H. podal námitky jak Dr. P. jako správce konkursní podstaty, tak i Dr. Miklós K., který vykázal se plnou mocí tohoto žalovaného. Jménem jeho navrhl Dr. Miklós K., aby Dr. Jindřich P. jako zástupce konkursní podstaty nebyl připuštěn k jednání v zastoupení Bohuslava H. Všichni žalovaní pak namítli, že v době podání žaloby a vydání platebního příkazu byli v konkursu. Poněvadž jde o peněžní plnění, tedy o jmění patřící do konkursní podstaty, nemohli býti osobně žalováni. Nemohl proto býti platební příkaz proti nim ani vydán a doručení žalob k rukám správce konkursní podstaty Dr. P. jest zmatečné. K vydání platebního příkazu nebylo předpokladu § 548 c. ř. s., protože listiny, obsahující důvod a výši žalované pohledávky, nebyly předloženy v prvopise, žalobní návrh jest nejasný, zástavní listina, o níž se žaloba opírá, je neplatná, poněvadž nebyly splněny podmínky pro vyhlášení konkursu a sanace firmy F. M., na které vydání zástavního listu bylo vázáno. Bohuslav H. namítl dále neplatnost zástavní listiny i proto, že ji nepodepsal a že Dr. Otakar H. překročil při podpisování zástavní listiny svou plnou moc. Žaloba je též předčasná, protože jmění firmy F. M. nebylo realizováno, takže není jisto, nepostačuje-li k úhradě pohledávky žalující banky. Žalovaní proto navrhli zrušení platebního příkazu a odsouzení žalující banky k náhradě útrat sporu. P r v ý s o u d zrušil platební příkaz, žalobu stran žalovaného Bohuslava H. odmítl a vyslovil, že po právní moci rozsudku nařídí o žalobě proti Jaroslavu H. a Vladimíru H. rok k jednání. D ů v o d y: V době podání i v době vydání platebního příkazu byli všichni žalovaní v konkursu. Podle § 7 konk. ř. nemůže býti za trvání konkursního řízení spor proti úpadcům zahájen, pokud jde o věci náležející do konkursní podstaty, jak je tomu v souzeném případě. Žalující sice tvrdí, že jde o nárok na oddělené uspokojení, ale i to by nemohlo na věci nic měniti, protože podle druhého odstavce § 7 konk. ř. i takové spory mohou býti zahájeny jen proti správci konkursní podstaty, kdežto žalovaní úpadci byli žalováni osobně a platební příkaz byl také vydán proti úpadcům, nikoliv proti správci konkursní podstaty. Z tohoto plyne, že žaloba jest nepřipustná

a návrhu na vydání platebního příkazu nemělo býti vyhověno. Proto bylo platební příkaz zrušiti. Poněvadž byl zatím konkurs zrušen jen stran Jaroslava H. a Vladimíra H., nehodí se žaloba proti žalovanému Bohuslavu H. vůbec k jednání, takže ji bylo nutno odmítnouti. Co se týká žalovaných Dr. Jaroslava H. a Vladimíra H., u nichž došlo mezitím k zrušení konkursu, bylo naříditi o žalobě, pokud směřovala proti nim, rok k ústnímu jednání, jakmile rozsudek nabude právní moci (§ 554 c. ř. s.). Platební příkaz bylo zrušiti také proto, že uplatněný nárok nebyl osvědčen způsobem předepsaným v § 548 c. ř. s. Žaloba se dovolává jen ověřeného výpisu z obchodních knih firmy F. M. a obchodních knih žalující banky, za něž však nelze považovati pouhé ověřené opisy příslušné části obchodních knih. Ustanovení § 548 c. ř. s. předpisuje totiž osvědčení výše nároku v prvopise soukromé listiny, na níž jest podpis vydavatelův ověřen. Za prvopis lze pokládati jen obchodní knihy firmy F. M. (žalující strany), které však soudu předloženy nebyly, nehledě k tomu, že obchodní knihy nelze vůbec pokládati za soukromé listiny. Nemůže býti pochybnosti o tom, že veřejnými a soukromými listinami uvedenými v § 548 c. ř. s. jsou listiny uvedené co do průvodnosti v § 6 292 c. ř. s. až 294 c. ř. s., a že takovými listinami nejsou obchodní knihy, tomu nejlépe nasvědčuje zvláštní ustanovení § 295 c. ř. s. o obchodních knihách, takže ani originální obchodní knihy firmy F. M. (žalující strany) nelze uznati za postačující osvědčení ve smyslu § 548 c. ř. s. O d v o l a c í s o u d potvrdil usnesení prvního soudu, jímž žaloba proti Bohuslavu H-ovi byla odmítnuta a zrušil rozsudek jeho stran žalovaných Dr. Jaroslava H. a Vladimíra H., uloživ mu po pravomoci nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí č. 12370 Sb. n. s. (též č. 10558 Sb. n. s.) zásadu, že řízení o námitkách proti platebnímu příkazu vydanému podle § 548 c. ř. s. neslouží k přezkumu otázky, zda jsou tu formální předpoklady pro jeho vydání, nýbrž zda platební příkaz ob stojí hmotně. Se zásadou tou jest tu souhlasiti s výhradou, že námitky proti platebnímu příkazu podle § 552 c. ř. s. lze sice opřít i o nedostatek formálních předpokladů pro jeho vydání, avšak že pro nedostávající se formální předpoklady nelze platební příkaz zrušiti, ob stojí-li zažalovaný nárok hmotně. Řízení zavedené o námitkách podle § 552, odst. 3, c. ř. s. se v podstatě řídí všeobecnými předpisy o řízení soudním, jak zejména též vychází z § 554 c. ř. s., jenž ustanovuje: Jestliže by nároku v žalobě obsaženému, aby platební příkaz byl vydán, nemohlo býti vyhověno, hodí-li se však žaloba k položení roku pro ústní jednání před tímto soudem, budiž postupováno podle předpisů zákona; není-li tomu tak, budiž žaloba odmítnuta, jelikož se nehodí k tomu, aby řízení o ní bylo zavedeno. Z toho vyplývá, že předpoklady pro vy-

dání platebního příkazu mají rozhodující význam právě jen pro jeho vydání, že však pro další řízení je podkladem věcný obsah žaloby. Je-li tudíž podle výsledku jednání o námitkách zažalovaný nárok věcně důvodný, jest ponechatí platební příkaz ve své moci, i když pro jeho vydání nebylo formálních předpokladů, kdežto není-li zažalovaný nárok věcně důvodný, jest platební příkaz zrušiti. Možný nedostatek formálních předpokladů může mítí vliv jen na modifikaci rozsudku, na příklad v otázce útrat a pod. (§ 553 c. ř. s. slova: »pokud jest platební příkaz zrušen«). Ať kladné, či záporné rozhodnutí se musí státi podle § 553 c. ř. s. v podobě rozsudku. Šlo by jen o to, zdali námitku nedostatku formálních předpokladů pro vydání platebního příkazu lze rozhodnouti napřed samostatným rozsudkem, jímž se platební příkaz zrušuje, a pak teprve pokračovati v jednání o námitkách věcných. To však není přípustné, poněvadž kromě konečného rozsudku připouští zákon jen částečný a mezitímní rozsudek, pro jejichž vydání však nejsou splněny zákonné předpoklady §§ 391, 392 c. ř. s. Usnesením pak po vydání platebního příkazu nelze platební příkazy zrušiti, poněvadž usnesení lze vydati jen podle § 554 c. ř. s., odmítne-li se návrh na vydání platebního příkazu. Shora vzpomenutý názor není vyvrácen ani poukazem na § 371 č. 2 ex. ř. Stěžovatelé vyvozují z tohoto ustanovení, že žalobci se dostává při onom názoru nedůvodných výhod tím, že platební příkaz vydaný třeba i přehlédnutím soudu přes nedostatky formálních předpokladů pro jeho vydání jest titulem pro zajišťovací exekuci. Než tomu tak není, neboť nelze přehlédnouti, že tímto titulem se stává teprve tím, když žalovaný podal námitky proti vydanému již platebnímu příkazu, což je jistě důvodné, poněvadž na základě předložených listin a dle nich soudem vydaného platebního příkazu lze usuzovati na jistou pravděpodobnost zažalované pohledávky a žalovaný ohrožuje svými námitkami tuto pohledávku; tehdy, kdyby nebylo vyhověno námitkám a byl ponechán platební příkaz ve své moci, mohl by žalobce utrpěti daleko větší újmu, kdyby platební příkaz byl zrušen pouze pro formální vady bez věcného řešení žalobního nároku nežli žalovaný, když se proti němu povolí zajišťovací exekuce. Rozhodnutí č. 12701 Sb. n. s. se týká výjimečného případu a nehodí se na souzenou věc. Důvodně proto odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu, jímž byl zrušen platební příkaz dříve, nežli o zažalované pohledávce bylo rozhodnuto věcně.

Čís. 17294.

Příslušnost soudu a postup při vyřízení opovědi přeložení sídla ve smyslu § 2 vlád. nař. č. 266/1938 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 9. května 1939, R II 93/39.)

P r v ý s o u d (krajský soud v Jihlavě) vyhověl žádosti navrhovatelky »R. záložna, zapsané společenstvo s r. o.« v Moravském Krumlově